

РЕШЕНИЕ

№ 41452

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11374** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След като с определение № 4820 от 24.10.2025г по гр д 3273/ 2025г на ВКС и ВАС, е прието, че компетентен да се произнесе по ИМ на „Грийн енерджи България“ ЕООД , изменена с молба от 11.02.2022г срещу Агенцията по вписвания е АССГ :

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на „Грийн енерджи България“ ЕООД със седалище и адрес на управление С., изменена с молба от 11.02.2022 г. и уточнена с молба от 19.04.2022г , с която срещу Агенцията по вписванията са предявени иски за присъждане на обезщетения за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразни вписвания на длъжностни лица по регистрацията:

обезщетение в размер на 789 900 лева /изменение размера на иска в с з на 3.12.2025г на осн чл. 214 ал.1 изр 3 ГПК вр с чл. 144 АПК/ за вреди, изразяващи се в намаляване на справедливата пазарна стойност на дяловото участие на „Грийн енерджи България“ ЕООД в „Солар енерджи Съпорт“ ООД;

обезщетение в размер на 152 361 лева, представляващо изтеклата за периода 15.09.2018 г. - 15.09.2021 г. законна лихва върху главницата;

законната лихва върху главницата от 789 900 лева, считано от датата на исковата молба.

Излага доводи, че извършените на 22.07.2016г вписвания и обявяване, индивидуализирани в т.2.1, т.2.2, т.2.3 и т.2.4 в ИМ, а именно прехвърляне на дружествените

дялове на „Грийн енерджи България“ ЕООД в полза на съдружника „Енергийни колектори“ ООД - с посочване на дата, на която е възникнало основанието за прехвърляне на дружествен дял: 30.06.2016 г.; заличаване на „Грийн енерджи България“ ЕООД като съдружник в „Солар Енерджи Спорт“ ЕООД; вписване на „Енергийни колектори“ ООД, като едноличен собственик на капитала на „Солар Енерджи Спорт“ ЕООД; вписан и обявен нов учредителен акт на „С. Е. С.“, като еднолично дружество с ограничена отговорност, са незаконосъобразни, тъй като имали за предмет вписване, съответно обявяване на несъществуващи обстоятелства и учредителен акт по партидата на „Солар енерджи Спорт“ ООД, което се установявало от влязло в сила Решение № 1901 от 25.09.2018г по т.д 6658/ 2018г на СГС. С молба от 19.04.2022г /л. 221 от делото/ ищецът е заявил, че не поддържа претенцията за вреди формулирана в т.21.2 и т.21.3 от ИМ. Претендираните вреди били последица от извършеното от АВ вписване на обстоятелства, които обективно не са съществували към 22.07.2016г и за чието настъпване пред АВ не са представени изисканите от ТЗ доказателства и които впоследствие са признати за „несъществуващи“ по чл. 29 ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ с цитираното влязло в сила съдебно решение. Претендира разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител поддържа недопустимост, евентуално неоснователност на исковата претенция. Не бил осъществен нито един елемент от фактическия състав на отговорността за вреди. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за недоказаност на исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД, като взе предвид доводите на страните и прецени относимите доказателства по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В случая фактическите твърдения и установените факти сочат на претенция за правото на обезщетение обосновано с незаконосъобразност на действия на служители на ответника изразяващи се във вписване на обстоятелства, които обективно не са съществували към 22.07.2016г и за чието настъпване пред АВ не са представени изисканите от ТЗ доказателства и които впоследствие са признати за „несъществуващи“ по чл. 29 ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ с цитираното по-горе влязло в сила съдебно решение.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: 1) претърпяна вреда –имуществена; 2) незаконосъобразно действие/я на ответника 3) вредата да е настъпила в резултат на незаконосъобразното действие/я; 4) причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразното действие с вредоносния резултат.

Според чл.28, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията, по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, т.е. в обхвата на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е включена и тази, произтичаща от вреди, причинени на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на длъжностни лица по регистрацията.

По силата на чл. 204, ал. 4 от АПК предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника е незаконосъобразността на предприетите от неговите служители действия, която следва да бъде установена от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. За да е налице незаконосъобразно действие е необходимо административният орган да е предприел действия, които не се основават на закона или на административен акт.

Като съобрази характера на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и при наведените с иска доводи, съдът на първо място дължи произнасяне дали е налице

незаконосъобразно действие на служители на ответника, от което да са произлезли претендираните вреди.

Преди всичко следва да се посочи, че отговорността за вреди от действия е отговорност за фактически действия на служители на ответника. Терминът „действие“ е употребен, както в чл. 7 и чл. 120, ал. 1 от Конституцията на Република България, така и в чл. 203 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Легално определение на термина „действие“, респ. „бездействие“, липсва в посочените нормативни актове. Под „действие“, респ. „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Незаконността на действието или бездействието ще се определи от несъобразеността на поведението на длъжностното лице с разпоредбите на нормативния акт. Правопораждащият юридически факт за фактическото действие трябва да е самата правна норма. Незаконосъобразното действие се изразява в извършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице не са задължени да извършат по силата на закон. Изследването на въпроса, дали посоченото като вредоносно действие наистина е било осъществено и то ли е причината за възникналата вреда (която също следва да бъде установена), започва с уточняване на нормативния акт и какво фактическо действие този нормативен акт задължава ответника да извърши, съответно какво задължение нормативният акт е възложил на ответника или на длъжностното лице да изпълни.

С влязло в сила Решение № 1901 от 25.09.2018г. по т.д 6658/ 2018г на СГС е признато за установено, на осн чл. 29 ал.1 предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ, че следните обстоятелства които са вписани на 22.07.2016г в ТР по партидата на С. енерджи С.“ ООД а именно: Заличаване на „Грийн енерджи България“ ЕООД като съдружник в „Солар Енерджи Сърпорт“ЕООД; поемане на освободените от напусналия съдружник 250 дяла от капитала на дружеството от съдружника „Енергийни колектори ООД за което на 30.06.2016г е взето решение от общото събрание на съдружниците на „Солар Енерджи Сърпорт“ООД и приемане на нов учредителен акт на „С. Е. С.“, приет с решение на общото събрание на съдружниците на „С. енерджи сърпорт“ на 30.06.2016г са несъществуващи.

По арг от разпоредбата на чл. 204 ал.4 от АПК именно настоящият съдебен състав следва да установи дали сочените действия на служители на ответника са незаконосъобразни, което е една от кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за обезвреда. Съществува обаче, съдебна практика на ВАС / Р № 1373 от 28.01.2020 по адм д 5113 / 2019г на ВАС/ според която законосъобразността на самото действие по вписването, не може да бъде преценявана по реда на чл. 204, ал. 4 АПК, тъй като е налице специален ред за това, предвиден в специален спрямо АПК закон, а именно в чл. 29 ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ.

И в двата случая обаче, /настоящият съд да установи незаконосъобразността на действието, както и, че същата не може да бъде преценявана от настоящият съдебен състав /, то не е налице първата кумулативно изискуема предпоставка, а именно незаконосъобразно действие на служители на ответника. Това е така, тъй като с посоченото решение на СГС изброените по-горе обстоятелства, които са вписани на 22.07.2016г са признати за „несъществуващи“, а не „незаконосъобразни.“ Това ,че са вписани несъществуващи обстоятелства не прави само по себе си действията на служители на ответника по вписването им незаконосъобразни. За да достигне до този извод съдът изхожда от законоустановените правомощия на длъжностните лица при вписване на обстоятелства. Действията по вписванията, обявяванията и заличаванията в търговския регистър се извършват от служители в Дирекция „Длъжностни лица по регистрация“, чийто правомощия са визирани в чл. 15 от Устройствения правилник на Агенцията по

вписванията. Дейността по вписване в търговския регистър е регламентирана в чл. 22 и следващите от ЗТРРЮЛНЦ. Проверката която длъжностните лица извършват е формална, не се разпростира върху законосъобразността на подлежащия на вписване акт, тоест акта не се проверява по същество. Изрично чл. 21 т. 5 от ЗТРРЮЛНЦ (изм. и доп. - ДВ, бр. 50 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) регламентира, че длъжностното лице по регистрацията проверява дали съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона се установяват от представените документи по т. 4 съответно дали подлежащият на обявяване акт отговаря по външните си белези на изискванията на закона. Длъжностното лице по вписванията не проверява по същество подлежащия на вписване акт, а единствено редовността на заявлението за вписване /Р № 1373 от 28.01.2020 по адм д 5113 / 2019г на ВАС/. Функцията на длъжностните лица по регистрацията е регистърна и това, което те могат да преценяват при заявление за вписване е единствено дали заявеното обстоятелство подлежи на вписване и съответно дали към заявлението са приложени всички документи. В нормата на чл. 21 от ЗТРРЮЛНЦ е регламентиран обхвата на проверката от длъжностното лице по регистрацията. Проверката е формална и се простира до преценка дали заявлението е подадено от легитимирано лице, дали заявеното за вписване обстоятелство е надлежно обективизирано, дали съответства на закона, според представените към заявлението документи, изпълнени ли са критериите за външните белези на акта, чието обявяване се иска. В този формален обхват се ограничава проверката. Проверката която се извършва от служителя по регистрацията е строго формална и преценката му се базира на представените със заявлението документи, като извършването на всякакви тълкувания и правене на превръзки с приложени извън документа въз основа на които се иска вписването, са извън правомощията му. Длъжностното лице не проверява по същество дали са изпълнени законовите условия за вземане съответното решение на общото събрание, а единствено редовността на заявлението за вписване, поради което от неговите действия засегнато лице да претърпи вреди. Проверката при всяко вписване включва установяването на наличие или липса на пречка за вписването на база представените документи. Длъжностното лице единствено изпълнява процедура чрез която подлежащ на обявяване акт става публичен /арг от чл. 32 от ЗТРРЮЛНЦ/, същото не „правораздава“. Фактът дали определено обстоятелство действително е съществувало или не, не попада в обхвата на проверката която длъжностното лице следва да направи. Именно и затова е предвиден специален ред по чл. 29 ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ в който би могло всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, да предяви иск за установяване на нищожност или недопустимост на вписването, както и за несъществуване на вписано обстоятелство. Длъжностното лице основава вписването само на представените документи. То е изпълнило законното си задължение да извърши от външна страна формална проверка на представените документи, въз основа на които е вписало посочените по-горе обстоятелства. Неговите правомощия приключват с вписването, респ. с отказа. Именно поради възможността да бъде вписано несъществуващо обстоятелство, е предвидена в чл. 29 ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ защита срещу вписване „Всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване на нищожност или недопустимост на вписването, както и за несъществуване на вписано обстоятелство, която обаче се осъществява в исково производство. Длъжностното лице е извършило проверката в обхвата регламентиран в чл. 21 от ЗТРРЮЛНЦ и е изпълнило задължението си по вписване на заявено обстоятелство/чл. 22 от ЗТРРЮЛНЦ/, поради което, не е налице незаконосъобразно действие от страна на длъжностното лице по вписванията. Именно на посоченото правно основание е извършено вписването на 22.07.2016г. Претендираното с ИМ действие почива /основава се/ на правна норма, поради което не е незаконосъобразно. Тоест, твърдяното действие произтича от правна норма и не е произволна

фактическа изява. Няма действие което да е в разрез с нормативна рамка. Визираните норми регламентират пряко и конкретно фактическо действие, вменено като задължение на ответника, което последният е изпълнил.

Под действия и бездействия, съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по ТД № 3/2004 г. на ОСГК, се разбират фактически действия и бездействия, които административният орган или длъжностните лица са длъжни да извършат по силата на нормативен акт. С оглед конкретиката на случая, действията на длъжностните лица на ответника по вписване на 22.07.2016г. на посочените по-горе обстоятелства, почиват на законово основание, поради което и не са незаконосъобразни, действието се обхваща от директно задължаване по силата на нормативен акт. Ответникът е бил длъжен да провери редовността на заявлението, формално дали съответства на представените документи в съответствие с посочените по-горе нормативни изисквания /чл. 21 чл. 22 от ЗТТРЮЛНЦ/, поради което твърдените действия са законосъобразни. Не е бил длъжен да проверява дали в действителност някои от обстоятелствата са съществували, и именно за това е предвиден реда по чл. 29 ал.1 от ЗТТРЮЛНЦ.

Предвид изложеното, съдът приема, че липсва първото и основно условие за основателност на предявения иск с предмет обезщетяване за вреди от незаконосъобразни действия, а именно - незаконосъобразни фактически действия на длъжностни лица при ответника.

В обобщение, незаконосъобразно действие на служител на ответника не се установява нито от влязлото в сила съдебно решение № 1901 от 25.09.2018г на СГС по дело № 6658/ 2016г, нито от съда при проверката на осн чл. 204 ал.4 от АПК.

При липса на някой от кумулативно изискуемите елементи на посочения фактически състав, какъвто е процесният случай, не може да се реализира отговорността на ответника по посочения ред. А след като не е установен първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ, излагането на мотиви относно останалите му елементи е безпредметно, в т.ч. и относно направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Ищцовата страна не притежава право на обезщетение в твърдяното от нея съдържание и вид, и исковата претенция следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, и по арг.от чл.10 ал.3 ЗОДОВ, на ищеца не следва да се присъждат разноски. Ответникът претендира разноски, поради което и с оглед изхода на спора по арг. от чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ следва да му се присъди съответно адв. възнаграждение за един адвокат. По делото /л. 546/ е релевирано възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение-чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК. Според съда възражението за прекомерност е основателно, съобразно фактическа и правна сложност на делото. Делото е с материален интерес и за адвокатското възнаграждение е приложима нормата на чл.8, ал.1 т.6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. в релевантната редакция. Исковите претенции преди оттегляне на част от тях, ведно с допуснатото увеличение размера на исковата претенция на осн чл. 214 ГПК вр с чл. 144 АПК в с.з. на 3.12.2025г са общо на стойност 3 941 121 лева, тоест това е материалния интерес върху който се определя възнаграждението. Следователно съдът на база посочената разпоредба определя възнаграждението в размер на 21 353,36 лв. за всяка инстанция /чл. 2 ал.4 от Наредбата/, тоест общо 64 060,09 лв. Към тази сума се прибавят разноските по допуснатата ССЧЕ в размер на 898 лева, общо разноски в размер на 64 958,09 лева. С оглед решението на Съда на ЕС по дело С-438/22, предвиденият в тази наредба

минимален размер на адвокатските възнаграждения не е обвързващ за националния съд при определяне разноските. За настоящият съдебен състав, посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. Като съобрази тези критерии съдът намира, че следва да присъди адв възнаграждение на ответника в посочения по-горе размер.

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ,
съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на „Грийн енерджи България“ ЕООД, изменена с молба от 11.02.2022 г. и уточнена с молба от 19.04.2022г , с която срещу Агенцията по вписванията са предявени иски за присъждане на обезщетения за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразни вписвания на длъжностни лица по регистрацията:

обезщетение в размер на 789 900 лева /изменение размера на иска в с з на 3.12.2025г на осн чл. 214 ал.1 изр 3 ГПК вр с чл. 144 АПК/ за вреди, изразяващи се в намаляване на справедливата пазарна стойност на дяловото участие на „Грийн енерджи България“ ЕООД в „Солар енерджи Съпорт“ ООД;

обезщетение в размер на 152 361 лева, представляващо изтеклата за периода 15.09.2018 г. - 15.09.2021 г. законна лихва върху главницата;

законната лихва върху главницата от 789 900 лева, считано от датата на исковата молба.

ОСЪЖДА „Грийн енерджи България“ ЕООД да заплати на Агенцията по вписванията разноси в размер на 64 958,09 лева на осн. чл. 10 ал.4 ЗОДОВ.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: